

CHƯƠNG THỨ BA MƯỜI BA

CỨU NHÂN, NHÂN TRẢ OÁN

Hồ Thiết Hoa giương tròn mắt nhìn xác chết, sững sờ một lúc rồi nhếch môi cười khổ, thốt :

-Thì ra, có cái thuật cải sửa dung mạo trong vụ này ! Và kẻ nào dùng thuật đó, chẳng dưới hạng Đạo Soái Lưu Hương ! Tại sa mạc, lại có một người biết dùng thuật đó, lại tinh vi, thì thật không tưởng nổi.

Y thốt, lời nói đó hướng về Cơ Băng Nhạn, song khi dứt câu rồi, Cơ Băng Nhạn đã đi xa.

Y nhìn lại hơn mười chiếc túi da dê chứa nước, chiếc nào cũng bị ám khí chọc thủng, nhưng nước vẫn còn nguyên, chẳng mất mát một giọt nhỏ nào.

Đúng ra cũng có một phần nào mất chứ, bởi các túi đều đầy nước, nếu có lỗ thủng, hẳn nước phải chảy ra, bất quá cho rằng không mất mát, là để tán dương sự phản ứng nhanh nhẹn của Cơ Băng Nhạn thôi.

Trong khi Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi đuổi theo hai gã đó, Cơ Băng Nhạn và Tiểu Phiên khiêng các túi nước xuống đất, chỗ nào lủng, đưa lên trên, nước không chảy ra nữa.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ, kêu lên:

-Thì ra, chúng liều mạng đến đây, không phải để sát hại ngay chúng ta, mà hủy diệt số nước dự trữ của chúng ta, để chúng ta chết dần, chết mòn, chúng ước đoán chúng ta không sống quá năm ngày là vì chúng cho rằng phần nước tích trữ đã hao mất quan trọng !

Cơ Băng Nhạn không đáp, lại nghiêng túi da dê, đổ nước ra đất.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, kêu lớn:

-Người làm gì thế ?

Cơ Băng Nhạn vẫn không đáp.

Tiểu Phi bước đến, trầm giọng thốt:

-Ám khí có độc, độc đã vào nước rồi, nước không còn dùng được nữa !

Hồ Thiết Hoa lùi lại hai bước, ngã ngồi xuống đất. Y phải cố gượng mới đứng lên được. Nước không còn, mạng y không còn, mạng của tất cả không còn !

Tiểu Phi tiếp:

-Nhìn thấy mấy đạo hắc quang, ta biết ngay đó là loại châm rỗng ruột có chứa độc dược, độc thủy. Ta nhớ đến loại châm “Cửu Thiên Thập Địa, Thiên Ma Thần Châm” ngày trước, ta cho rằng loại châm này lợi hại không kém. Người xưa đã khuấy, tuyệt kỹ cũng thất truyền. Ngày nay, sao lại có người tạo được loại ám khí tuyệt độc đó ? Chính là sự mà ta khó tưởng nổi !

Chàng dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Ta thấy nơi tay chúng, có một ống đồng nhỏ ...

Cơ Băng Nhạn liếc xéo chàng, hừ một tiếng:

-Muốn nói gì, hãy đợi chiều xuống, đừng chân rồi hãy nói, giờ thì đi, đi gấp, mất thì giờ quá nhiều rồi !

Hắn chẳng hề nhìn Hồ Thiết Hoa đến nửa mắt, hắn không nhìn Hồ Thiết Hoa từ lâu !

Hồ Thiết Hoa khi nào chịu nổi sự tình bị bỏ rơi như vậy, y biết lắm, tất cả đều do y mà ra, dù sao thì Cơ Băng Nhạn cũng chẳng nên lạnh nhạt quá chừng như vậy.

Y hét to:

-Tại ta ! Tại ta đa sự, ta đui, ta mù, ta ngu xuẩn, ta ngoan cố ... Tại ta ! Sao người không mắng ta ? Sao người không nói gì với ta ? Mắng ta đi, đánh cũng còn được ! Thà bị mắng, bị đánh, ta còn dễ chịu hơn !

Cơ Băng Nhạn từ từ day qua y, nhìn y, từ từ hỏi:

-Người muốn ta mắng người ?

Hồ Thiết Hoa gầm lên:

-Người không mắng ta, thì người là súc sanh !

Cơ Băng Nhạn không hề biến đổi thần sắc, từ từ ngồi lên lưng lạc đà, điềm nhiên thốt:

-Tại sao ta phải mắng người ? Cứu người là việc tốt, phạm là việc tốt đáng làm, nên làm, hà huống nếu có mù mắt thì chẳng riêng gì một mình người mù. Mắc mưu kẻ kia, chẳng phải chỉ có mỗi mình người !

Hồ Thiết Hoa sững sốt, lâu lắm, chẳng nói được tiếng nào.

Tiểu Phi từ phía sau trở tới, vỗ tay lên vai y cười nhẹ:

-Tử Công Kê không đến đổi khả ố như tưởng, phải không ?

Chiều lại, Hồ Thiết Hoa cũng như Thạch Đà, tìm một góc ngồi im chờ đêm xuống sâu để nhìn sao trời, chờ cho hai cái cuối cùng trả cái nóng lại cho thái dương.

Đoàn người không còn cái gì ăn, cái gì uống phung phí như trong những ngày đầu, và những cái gì còn lại chỉ gồm một dung tích, cái dung tích nhỏ của một chiếc túi, bên cạnh Cơ Băng Nhạn.

Không có nước, thì nấu nướng làm sao ? Dĩ nhiên, không có ăn, không có ăn là không hưởng thụ, là gần chết.

Thạch Đà ngồi cách Hồ Thiết Hoa không xa lắm.

Sự việc đã xảy ra trong ngày, hắn không thấy, không nghe, tức nhiên không biết gì hết.

Nhưng mừng tượng là hắn có biến đổi.

Thân hình thẳng đứng của hắn giờ đây uốn cúp xuống, gương mặt trở như mặt cối đá, giờ đây có vẻ khủng khiếp hiển lộ.

Hắn mất bình tĩnh thấy rõ.

Trước kia, có thể là Hồ Thiết Hoa nhận ra sự thay đổi đó nơi hắn. Nhưng bây giờ, y chẳng còn lưu ý đến hắn nữa.

Bởi, y còn bận lưu ý đến chính y. Y tự giận mình, từ than trách mình.

Trong lều có một ngọn đèn thủy tinh, ánh đèn mát dịu như ánh sao.

Dưới ánh đèn mát dịu, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhận đang thảo luận với nhau.

Cuộc thảo luận lại không êm dịu chút nào.

Tiểu Phi nhìn chiếc ống đồng thở dài:

-Một ám khí bình sinh ta sợ nhất ! Ta nghĩ, trên thế gian ngày nay, chỉ có ba người chế tạo được nó mà thôi !

Cơ Băng Nhận trầm giọng:

-Ba người ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Người thứ nhất là chủ môn nhân Đường môn tại Tứ xuyên, người thứ hai là Châu lão tiên sinh trong Cửu Khúc Đường tại Giang Nam, song chắc chắn là hai người đó chẳng khi nào đến vùng sa mạc !

Cơ Băng Nhận gật đầu:

-Đúng như vậy !

Đoạn hắn hỏi:

-Còn người cuối cùng ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Người thứ ba, người cuối cùng là ta ! Nhưng ta không chế ra nó hay đúng hơn, vật này chẳng phải do ta chế ra !

Cơ Băng Nhận lạnh lùng:

-Người biết có ba người chế tạo được nó, nhưng ta thì ta lại biết đến bốn người. Bất quá, người thứ tư là ai, hiện giờ ta chưa biết được.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu rồi thở dài:

-Chế tạo được loại ám khí này, người nào đó, chưa hẳn đáng sợ. Điều đáng sợ là việc y làm thế nào cho thủ hạ cam tâm tình nguyện chết vì y, cho y !

Cơ Băng Nhận cau mày:

-Người cho rằng người đó chẳng phải là Hắc Trân Châu, kẻ thù đối đầu của người ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-không ! Hắc Trân Châu không có thủ đoạn như vậy, hơn nữa, hắn không quá độc !

Cơ Băng Nhận hỏi:

-Người tưởng người đó là ai ?

Tiểu Phi suy nghĩ một lúc:

-Có thể là một bằng hữu trong Hắc Đạo, cực kỳ lợi hại, từ Trung Nguyên đến đây ! Cũng có thể là một thủ lãnh của bọn cường khấu vùng sa mạc ! Không phải chỉ vì ta hoặc vì người đến đây. Bất quá, người đó cho rằng chúng ta, cũng như bất cứ ai khác có phong thái đại quý mô như chúng ta, là những con dê béo. Y muốn thịt con dê chứ không vì một mục đích nào khác !

Cơ Băng Nhận gật đầu:

-Cũng có thể như vậy lắm !

Tiểu Phi tiếp:

-Y đoán định chúng ta phải do con đường này mà đi, cho nên đặt cạm bẫy nơi đây chờ ta. Có thể là thoát đầu, y muốn sát hại chúng ta, song hai gã đó lại thay đổi ý định, khác hơn kế hoạch công tác mà cả hai tiếp nhận, thay vì giết người, lại phá hoại hành trình của người, thay vì giết ngay, lại xoay qua giết dần giết mòn bằng cách phá hoại những vật nhu yếu của chúng ta. Bởi, cả hai nhận ra kịp thời, chúng ta chẳng phải là những người khách thương tâm thường.

Chàng cười khổ tiếp luôn:

-Họ chờ chúng ta kiệt sức vì thiếu nước, sẽ xuất hiện làm nốt cái việc giết người mà họ phân ra làm hai giai đoạn ! Kể ra họ cũng có cơ trí đó !

Cơ Băng Nhận mơ màng:

Biết đâu, họ chẳng muốn chúng ta chết liền, họ chỉ muốn chúng ta thấm thía từ từ cái khổ, cuối cùng khi quá sức chịu đựng rồi, chúng ta cũng phải chết, mà họ lại khỏi nhọc sức ra tay ?

Tiểu Phi cau mày:

-Tại sao người có ý tưởng đó ? Họ có lợi gì, bắt chúng ta phải chịu khổ ? Người ...

Bỗng chàng ngưng câu nói, bởi chàng vừa bắt gặp trong ánh mắt của Cơ Băng Nhận niềm khùng khiếp lớn lao vừa hiện.

Sự kiện đó, có thể hiện lộ ở bất cứ người nào, nhưng bình sinh chàng chưa hề thấy nơi Cơ Băng Nhận.

Và nếu Cơ Băng Nhận bất an, hẳn sự tình phải quan trọng phi thường.

Chàng bắt đầu lo lắng, như Cơ Băng Nhận lo lắng.

Nhưng Cơ Băng Nhận lo lắng về chuyện gì ? Tiểu Phi ướm thử:

-Hay là người đã đoán được người đó là ai rồi ?

Chừng như Cơ Băng Nhận muốn nói chi đó, nhưng hắn nhìn ra Thạch Đà đang ngồi bên ngoài một thoáng, lập tức thay đổi chủ ý, không nói ra điều muốn nói, hắn chỉ cười thốt:

-Bất chấp người đó là ai, rồi chúng ta sẽ biết, nếu quả thật y muốn bằm sát chúng ta ! Nếu y tưởng là có thể làm cho chúng ta chết khát thì y làm ! Làm to !

Tiểu Phi không hỏi nữa, Cơ Băng Nhận lại cười, rồi tiếp:

-Đúng là y làm !

Tiểu Phi gật đầu:

-Đi sa mạc, mà có Cơ Băng Nhận cùng theo, thì khi nào lại phải chết khát ?

Cơ Băng Nhận mỉm cười:

-Ta biết cách đây độ trăm dặm, có một nơi, nơi đó có một nguồn nước bí mật, ngày mai, trước khi hoàng hôn xuống, chúng ta đến tại địa phương có nguồn nước bí mật đó. Vừa rồi, ta chẳng nói gì, là ta cố ý để cho Hồ Thiết Hoa khẩn cấp, cho đáng đời hắn !

Hắn nằm xuống và giấc ngủ dễ đến cho hắn vô cùng.

Tiểu Phi nhẹ bước ra khỏi lều đến ngồi bên cạnh Hồ Thiết Hoa.

Không phải chàng muốn nói chuyện với Hồ Thiết Hoa, chàng muốn mượn cái cố ngồi đó, để tiện bề quan sát con người thần bí.

Chừng như chàng có linh cảm là Thạch Đà có chứa chấp một sự bí mật gì nơi lòng. Và gã là con người đáng sợ nhất, đáng sợ hơn một mũi độc châm, chạm vào da thịt là máu ngưng đọng nơi vết hầu tắt thở ngay.

Hôm sau Cơ Băng Nhận đem lượng nước còn lại, chia ra năm phần đều nhiên thốt:

-Nước chỉ còn bao nhiêu đây thôi. Các người có thể uống, mà cũng có thể dành lại, lúc cần thiết. Ta nghĩ, phần còn lại không đủ cho chúng ta chi trì quá ba ngày.

Hồ Thiết Hoa nhìn túi không nước, cao giọng thốt:

-Người hãy giữ đó mà dùng, ta không khát.

Y quay đầu, định bước đi.

Tiểu Phi nắm y, giữ lại, mỉm cười thốt:

-Người không nên đấu nư giận với Cơ Băng Nhận, càng đấu, người càng thua cuộc chứ chẳng ích gì.

Hồ Thiết Hoa vụt cười to:

-Ta đấu nư giận gì với hắn, chiều hôm qua, ta có nghe hắn nói là hôm nay, trước khi hoàng hôn xuống, hắn sẽ tìm được nước, mà ta thì còn một bình, nếu có khát thì ta cứ nốc thứ cay cay đó, khi nào ta lại chết vì nước mà sợ !

Cơ Băng Nhận bất giác phì cười.

Tiểu Phi nhìn ba bằng hữu cùng nắm tay nhau, cùng cười vang, bỗng hắn khích động dừng khí, hắn hứng khởi ra mặt.

Chỉ có Thạch Đà, càng lúc càng âm trầm, chừng như riêng có hắn là thấy được cái gì nguy hiểm, đáng sợ mà những con mắt sáng không thể thấy !

Cơ Bằng Nhận chỉ vẫy tay, Thạch Đà cho đoàn lạc đà dừng lại liền.

Hồ Thiết Hoa từ trên lưng lạc đà nhảy xuống, đến bên cạnh Cơ Bằng Nhận, hỏi liền:

-Người muốn cho Thạch Đà dừng lại, phải không ?

Cơ Bằng Nhận gật đầu:

-Phải !

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Người chỉ cần vẫy tay là hẩn hiểu ý tứ của người ?

Cơ Bằng Nhận lại gật đầu:

-Ừ !

Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Nhưng người nói là hẩn đui, hẩn điếc, tại sao hẩn thấy người vẫy tay ?

Cơ Bằng Nhận cười nhạt:

-Ta có phương pháp làm cho hẩn biết được ý ta, hẩn chẳng nhìn thấy gì cả !

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Người có phương pháp quỷ gì chứ ? Tại sao người không nói cho chúng ta hiểu?

Cơ Bằng Nhận lạnh lùng:

-Người không thấy à ?

Hồ Thiết Hoa lại hừ:

-Chỉ có quỷ mới trông thấy phương pháp quỷ !

Cơ Bằng Nhận nhìn qua Tiểu Phi:

-Còn người ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Người dùng một viên sỏi nhỏ, truyền đạt cái lệnh của người, giả như người muốn Thạch Đà dừng lại, thì người cho viên sỏi chạm vào vai tả của hẩn, nếu ra lệnh đi, thì người chọi vào vai hữu của hẩn.

Chàng cười nhẹ, nhìn qua Hồ Thiết Hoa:

-Cái phương pháp đó, chỉ có quỷ mới thấy, phải không ? Bởi đó là một phương pháp quỷ, phải không ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay lên trời, cười khổ:

-Ta không biết ta khôn hơn kẻ ngu xuẩn được bao nhiêu ? Có lẽ ta còn ngu hơn một kẻ ngu xuẩn !

Nơi họ dừng chân, cát màu vàng, khác hơn các nơi khác, cát màu trắng. Nhưng, địa thế, chẳng có gì khác biệt sánh với mọi nơi. Có khác chăng là một cội cây.

Cội cây dựa bên một khối đá, cây đã khô rồi.

Hồ Thiết Hoa nhìn một lúc, vụt hỏi:

-Nơi đây có nước à ?

Cơ Bằng Nhận gật đầu:

-Ừ !

Hồ Thiết Hoa đưa tay vò đầu:

-Trời ! Nước ở đâu sao ta không thấy ? Không lẽ cái đầu này chứa vật vô ích cho ta ? Không lẽ con mắt ta thấy mọi vật trừ ra nước ?

Y chụp Tiểu Phi, hỏi:

-Nói thật cho ta biết, người có thấy nước hay không ?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nghe nói tại sa mạc có nhiều nguồn nước bí mật, tất cả đều ở dưới mặt cát.

Cơ Băng Nhận mỉm cười:

-Đúng vậy ! Người ...

Hắn nhìn Hồ Thiết Hoa, muốn nói gì đó. Những gì hắn muốn nói, hắn ngich lỗ nhĩ lắm, cho nên hắn do dự.

Trong khi đó, Hồ Thiết Hoa lại đưa hai tay lên:

-Đừng nói ! ta thừa nhận ta chẳng biết gì cả, ta thừa nhận là ta ngu nhất đời ! Ta chẳng hiểu một việc nhỏ mọn nào cả !

Y lại vò chiếc đầu tiếp:

-Ta cũng thông minh đấy chứ, phải không ? Nhưng chẳng hiểu tại sao, hiệp với hai người một chỗ rồi, ta lại hóa ra ngu xuẩn quá chừng như thế này ! Có lẽ ta nhiễm cái bệnh ngốc của kẻ nào đó !

Tiểu Phiên bỗng cười to:

-Nếu đúng là Hồ lão gia nhiễm bệnh ngốc, thì chắc chắn là do tiểu nhân truyền sang !

Cơ Băng Nhận hừ một tiếng:

-Người truyền sang cho hắn thế nào được ? Hắn còn ngu hơn người nữa kia mà !

Chính Cơ Băng Nhận nói xong, không nín được cười, bật cười ồm lên.

Nhưng hắn không thể cười lâu, hắn còn phải đốc thúc mọi người đào hồ lấy nước.

Cơ Băng Nhận sửng sờ.

Hồ Thiết Hoa xuất hạm ướt cả đầu, cả cổ, muốn nói một vài câu xỏ cho hả cơn tức, muốn cười một vài tiếng cho quên mệt, nhưng nhìn thần sắc của Cơ Băng Nhận, y câm lặng ngay, bởi y đã thấy cái nguy cơ đang đeo bên mình.

Đứng cạnh nguy cơ, còn ai mĩa mai ai được ? Còn ai cười ai được ?

Tiểu Phi cố lấy giọng thản nhiên hỏi:

-Người nghĩ lại xem, mình có lầm địa điểm chẳng ?

Cơ Băng Nhận nhảy dựng lên hét to:

-Người không đủ tin nhiệm ta ?

Tiểu Phi hiểu rõ Cơ Băng Nhận đang bức dọc phi thường, nên không còn nói gì hơn nữa.

Cơ Băng Nhận đột nhiên nhũn người lại không còn kiềm vững đôi chân, thân hình phải ngã tựa vào cội cây.

Tiểu Phiên cười vuốt:

-Nước dưới đất, có lúc khô kiệt, có lúc lại xoay chiều đổi mạch, vì tạo hóa thường chơi cái trò trở trêu, để làm khổ người đời cho vui ! Không ai làm được, khi tạo hóa muốn đùa ! Không ai hiểu được !

Tiểu Phi thốt:

-Ta hiểu !

Cơ Bằng Nhận nhìn chàng, mặt buồn ảm đạm:

-Người đừng trách ta, ta ...

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ta biết rõ tâm tình của người, nếu ta là người hẳn ta đã nổi cáu lên rồi, mà nổi cáu cao độ hơn người nữa !

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Phải ! Một người gặp sự bức dọc quá cỡ, lại không phát tiết được sự bức dọc đó lên đầu bằng hữu, thì phát tiết nơi đâu ? Nếu bằng hữu không cam chịu sự phát tiết đó, thì con ai giải tỏa sự bức dọc cho người bức dọc ?

Tiểu Phiên nhìn cả ba một lúc, vụt thốt:

-Tiểu nhân xin mạn phép chen vào một câu ! Ai kết bằng hữu được với hai vị, thì đúng là người có vận đồ nhất trên đời này !

Vừa lúc đó, có tiếng chân nện rầm rầm trên cát, từ xa vọng đến !

Chân, hẳn nhiên là chân ngựa rồi, chứ còn chân thú nào khác ? Nhưng, làm gì có ngựa chạy trên sa mạc ?

Hồ Thiết Hoa giật mình, toan bước tới, ngăn chặn đoàn người nào đó.

Tiểu Phi vội nắm tay y, giữ lại, trầm giọng thốt:

-Trong hiện cảnh, chúng ta chẳng nên vọng động. Hãy bình tĩnh, chờ xem tình hình, biến chuyển như thế nào.

Cơ Bằng Nhận, Tiểu Phiên và Thạch Đà đồn lặc đà xuống vùng cát trũng.

Trước khoảng trũng còn có mấy khối đá, che khuất tầm mắt của người ở xa nhìn đến.

Giữa sa mạc, có được một nơi ẩn núp như vậy, kể ra cũng tuyệt hảo rồi.

Khi Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi ẩn mình xong, thì có mấy con ngựa khoẻ xuất hiện trước tầm mắt họ.

Ngựa chạy nhanh, vó ngựa cuốn cát, vằn vằn quện thành trốt bám theo đoàn.

Người trên lưng ngựa nằm rạp xuống, như sợ hãi một điều gì, và đang giục ngựa chạy chết, cố tránh sự sợ hãi đó, càng xa càng hay.

Vầng thái dương đã chếch về tây, trời chưa tối, nên còn nhìn rõ mọi sự vật.

Sau lưng đoàn ngựa, chẳng có bóng dáng gì khả nghi, chứng tỏ đoàn người bị đuổi dồn.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, kêu khẽ:

-Tại sao thế ? Họ sợ gì mà chạy chết như thế ?

Gương mặt Cơ Băng Nhận trầm xuống đáng sợ, hấn thốt gáp:

-Tại sa mạc, thường có những sự lạ lùng, nếu chẳng ai chạm đến mình, thì tuyệt đối không nên can thiệp vào bất cứ việc gì xảy ra trước mắt. Chúng ta cần như chẳng thấy chi hết vậy !

Nhưng ngựa lại chạy ngay về hướng của bọn Cơ Băng Nhận.

Hồ Thiết Hoa gần giọng:

-Nếu họ chạm vào chúng ta ?

Cơ Băng Nhận chưa kịp đáp, ngựa đã đến nơi

Và tẩu xảo làm sao, ngựa lại kiệt sức đứng lúc đó, ngã nhào.

Người ngồi trên ngựa, dĩ nhiên phải nhào theo, xuống đến mặt cát rồi lộn mình đứng lên liền.

Ngựa thì năm con, mà người thì chỉ có bốn. Bốn người đó ăn vận giống vũ sư Trung Nguyên, y phục chèn, mang đao, họ tỏ ra là những tay rất khá.

Hồ Thiết Hoa chưa từng thấy ai kinh hoàng thất thố như mấy người này.

Cát vấy đầy mình họ, cả bốn đều mở mắt trừng trừng, đều thở hồng hộc, họ nhìn ra xa xa, gương mặt họ hiện rõ niềm sợ hãi cực độ.

Bọn Hồ Thiết Hoa khẩn trương ra mặt thâm nghĩ:

-Họ thấy gì mà họ quá sợ như thế ? Mà họ thấy, có liên quan chi đến họ, làm cho họ sợ quá độ ?

Bỗng một người hét lên cuồn loạn, rồi tất cả bốn người cùng rút đao, cùng múa lên, họ chém họ đâm, họ đánh ra bốn phía tới tấp, họ thi triển tận sở năng.

Nhưng họ múa đao, mà chẳng có đối phương !

Họ đánh vào khoảng không, như giao đấu với quỷ !

Họ đánh như vậy, cho đến lúc tận cùng cuộc đời của họ, cuộc chiến không ngã ngũ thắng bại, bởi là cuộc chiến không đối phương !

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, lẩm nhẩm:

-Họ thấy quỷ ? Họ đánh với quỷ ?

Cơ Băng Nhận vẫn trầm gương mặt, không nói gì !

Tiểu Phiên rung người, lấp bắp thốt:

-Nghe nói tại sa mạc có hạng ác ma, ẩn hình, hạng ác ma đó chuyên ăn gan người. Hay là ...

Cơ Băng Nhận gất:

-Đừng nói nhảm !

Tiểu Phiên nín ngay, nhưng càng phút càng rung mạnh.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi, Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc nhìn Thạch Đà.

Gã không thấy gì được, không nghe gì được, thế mà gã co người như con trút uồn mình, gã lại rung như Tiểu Phiên.

Tại sao ? Tại sao thế ?

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ. Mồ hôi lạnh xuất ra ướt lòng bàn tay.

Bốn người kia đánh tứ tung một lúc, có hai người ngã xuống.

Hai người còn lại nhọc phờ, họ thở như trâu xịt nước. Song họ cứ múa, cứ đánh tứ tung, họ chẳng chịu dừng tay.

Cơ Bằng Nhận trầm giọng thốt:

-Đao pháp của nhà họ Bành đấy !

Tiểu Phi thở dài:

-Ta cũng đã nhận ra rồi. Tại sao người trong Bành gia lại biến đổi ra hình dạng đó ?

Hồ Thiết Hoa nhìn kỹ một chút, chợt kêu lên:

-Đúng vậy ! Ngũ Hồ Môn Đao ! Nhìn đao pháp của mấy người này, ta có thể đoán họ là những tay hữu hạng trong hàng đệ tử Bành Gia !

Cơ Bằng Nhận thốt:

-Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao là môn học bí truyền, chẳng bao giờ dạy ra đến người ngoài, bốn người này hẳn là con cháu gì của họ Bành. Trong số Bành Môn Thất Hồ người có bộ ria rậm rạp nhất là Bành Nhất Hồ ...

Tiểu Phi hỏi:

-Có phải ngày nay, Bành Môn Thất Hồ kế thừa khai thác Tiêu cục của Bành Vân chăng ?

Cơ Bằng Nhận gật đầu:

-Phải !

Tiểu Phi tiếp:

-Nếu vậy, thì bốn người đang hộ tống một tiêu vụ đây !

Tiểu Phiên thốt:

-Nhất định như vậy rồi ! Tại sa mạc, chỉ có những người hành nghề bảo tiêu dùng ngựa chứ không dùng lạc đà.

Một tiếng hét vang lên, một người nữa ngã xuống.

Hồ Thiết Hoa vụt đứng lên, cao giọng thốt:

-Lão Bành Vân là con người rất tốt, ta không thể lấy mắt nhìn con cháu lão chết loạn, chết cuồng như thế này ! Ta phải cứu hắn !

oOo